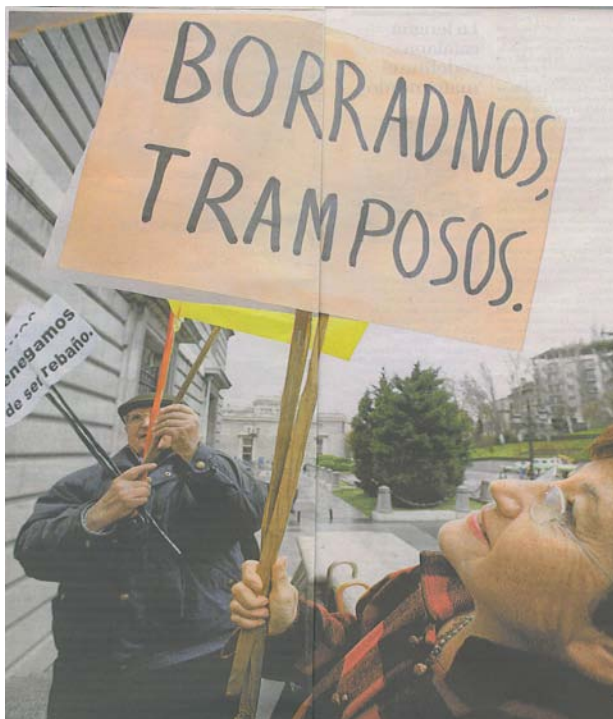

ANTIDEMOCRÀCIES /61/

Continuem donant la nota al paral·lel 39. Sabeu qui viu al paral·lel 39 de latitud nord? Vosaltres, i jo temporalment. Sobre el tema de la propaganda atea als busos de l'EMT de València, després de 4 setmanes d'espera, Rita Barberà diu que no existeix cap termini per contestar a l'Associació Valenciana d'Ateus i Lliurepensadors. El partit de Rita guanyà les eleccions municipals del 2007 democràticament. Però sabeu com es diu tècnicament allò que està fent?

Concentració de la Federació d'Ateus a Madrid a favor de l'apostasia. (Font: *Público*, 9.I.09, p. 27. Foto: Gabriel Pecot).
(Font: pàgina 75)

CARTES DEL VENT /87/

Hola Marea, sóc Javi. Hauràs sentit parlar dels assumptes de corrupció del PP, volia dir-te que jo pense que això no és gens ètic, em sembla que si en realitat hi ha polítics implicats la sensació de frau serà general. Jo personalment no votaré de major, no em sembla bé ni que tan sols es puga arribar a insinuar que s'ha pogut jugar amb la ideologia i confiança de la gent... em fa fàstic. No sé tu però jo pense que els polítics són els qui han de donar exemple i guiar la gent cap al camí correcte que ells creguen oportú i que s'han de comportar un poc com si estigueren lluny de les temptacions i demés (encara que no ho estiguen, és un poc la imatge que han de donar) la gent confia en ells i no en altres, i per tant, em sembla reprotxable defraudar així a la gent. I si ho fan els polítics ho podria fer qualsevol, no? Hi ha que predicar amb l'exemple. Això t'ho dic perquè parlant amb mon pare m'ha dit que han pillat també a un alcalde del PSOE i jo he pensat JA ESTA BÉ, home, que la dignitat i la tranquil·litat no existeix a aquest país? A més pense que (a tu potser et sembla una estupidesa, però t'ho dic) em sembla que últimament en un període de temps molt curt (dins de la immensitat de l'univers) han pillat a molta gent política o no dins d'assumpes de corrupció, això a mi m'olora malament. Açò m'olora a un assumpte de diners on hi ha implicada gent política i gent important (on la corrupció i els suborns són coses del dia) on hi ha molta gent compintxada però ara tan sols han pillat a uns quants, ja dic que no em semblen casualitats les *contínues* detencions per corrupció tant d'un bàndol com d'altre. Perquè no sols parle dels d'ara sinó que feia poc uns que treballaven per al PP i un home del PSOE estigueren implicats, i hi hagué altres detencions en un poble, i es corren rumors de què altres alcaldes i gent important pot estar ficada en corrupció. Quina casualitat que en un any o menys s'haja pillat a 5 persones (si no em bote alguna) tots relacionats amb la política (casualment) de corrupció, que els 5 hagen pensat el mateix any en posar-se en la il·legalitat (o que els últims hagen pogut fer-ho sabent que als anteriors se'ls ha pillat) quina casualitat! Jo més bé crec que estan ficats en alguna cosa d'on no només ells treien profit sinó que hi ha més gent pel mig que no diu res per interès (no tenen per què ser del partit polític del PP, pot haver-hi gent d'altres partits o gent no política.

(Font: pàgina 104)

Bo, Javi, bo, el tema està candent, la situació és molt crítica, jo crec que tot el que està passant és de vergonya, però el tema és la justícia, jo crec que ja estareu farts de què utilitze tantes vegades aquesta paraula. Caldria remodelar la justícia i que la gent política i la no política tinguera unes regles senzilles però clares. Bo, a veure si alguna de vosaltres estudia Dret i així tot serà més fàcil. Quan tinga temps us parlaré de Calp, he estat el cap de setmana passat, també venia Emili, era tota la història aquella de les Escoles en València. M'impressionà l'avarícia amb la qual s'ha construït a Calp, us afegiré una foto.

(Font: pàgina 105)

Andrea Romaguera, Carmeta i Ruth a la mani del 8 de Març. (Foto: Emili Olmos i Pasqual, 2009).

8 DE MARÇ, DIA DE LA DONA TREBALLADORA I DE L'HOME LLUITADOR /89/

He anat a la mani de la Dona a València i ha estat una festa impressionant, imparable, imprescindible. Poseu-li més *imps*, perfa! Sabreu que la Mani de la Dona s'organitza tots els anys, però és de vesprada, cap a les 8 de la Nit, estàs cansada, vas amb molta emoció, si el treball t'ho permet, fa fred, a l'endemà cal treballar, i tot açò forma part de la història. Com enguany queia diumenge, era de matí i feia un dia primaveramental brutal doncs tot era emoció desbocada. Et trobaves a gent coneguda per ací, per allà. La mani era molt festiva, però al mateix temps reivindicativa. Les 5 dones que anaven encadenades cridaven molt l'atenció. També m'ha agradat molt que abans de començar la mani n'ha passat una altra de dones i homes de l'Equador. La mani ha començat puntualment a les 12. Això m'ha cridat l'atenció perquè aquestes manis sempre comencen mitja hora tard. Després ho he comprés. Possiblement des de Govern Civil on es demana el permís per fer les manis o des de l'Ajuntament han exigit puntualitat perquè el matí era dens pel centre. Hem eixit des de la Glorieta per la ronda -Colom-Xàtiva-Guillem de Castro-. A les 13:10 estàvem davant l'Estació del Nord i l'escena era graciosa. No sé quants milers de persones seríem nosaltres, però unes 10.000 segur, aleshores la gent que anava a la mascletà havia de passar entre nosaltres, ens creuàvem persones i interessos diversos. A l'altura del carrer de Quevedo els cotxes estaven parats perquè passàvem nosaltres i els clàxons sonaven. M'han vingut al cap totes les dones assassinades, sí, estaven tocant el clàxon contra elles. Que trist! Falten

(Font: Pàgina 106)

tants quilovats i quilovats de camí perquè la gent aprenga a posar-se en lloc de. Emili m'ha comentat que us ha vist per la mani a algunes xiques. I els xics? Han d'anar els xics a les manis feministes? Què pensem? La meua opinió és que sí, sí, sí, sí, clar que sí. És una lluita de totes les habitants del planeta. Totes i tots estem implicats. Per cert, hi ha grups de dones que s'organitzen per lluitar, per buscar la igualtat, per crear una societat més justa entre dones i homes. També hi ha grups d'homes, què pensem?

(Font: Pàgina 107)

EL CAS GÜRTEL

Bo, Camps sabrà si és culpable o no però la política està arribant a un punt insostenible. Recordeu la 1ª volta que us vaig parlar del tema de corrupció del PP? Jo estava tristíssima, com ara, molta gent d'esquerres se n'alegra però el tema és molt greu, no es pot jugar tant amb la gent. Critique el PP però critique el PSPV o el PSOE o tants altres partits, bé perquè també tenen corrupció -encara que no tan escandalosa- bé per les declaracions. El PSPV vol aprofitar la jugada per tombar el PP i fer-se amb el poder. Alarte o el PSPV diuen que el PP són gent amb molt poca vergonya. Jo crec que davant d'un judici caldria evitar els comentaris i ja decidirà el jutge, i després ja serà el moment d'opinar. El mateix passa amb el tema del govern central: la crisi i l'atur. "El problema econòmic que sofreix Espanya -diu Rajoy- no és de socialisme sinó d'incompetència". "Amb mi no hi hauria crisi" diu Aznar. Està clar que tot el món té dret a opinar. Però la frase d'una política/d'un polític, la falta d'un jugador arriba molt més lluny, travessa tots els mitjans comunicatius. Bo, calle, que ja he contat moltes coses.

(Font: Pàgina 129)

L'ÈTICA DE MAREA. ÈTICA PER A UN PLANETA (DOSSIER CURS 2009-2010)

(11.XI.09). Hola Marea, sóc Joël, un alumne d'Emili, he! he! Vaig néixer al sud de Catalunya, concretament a València, el 5 d'abril de 1994, per tant ara mateix tinc 15 anys aproximadament. Bo, no sé de què parlar-te ara mateix ja que tinc un mal de cap que no es normal. He tornat del dentista farà 2 hores i des que he tornat no he parat de fer el comentari de text de Castellà perquè demà em diga el mestre que està mal i tindre que tornar-lo a fer. He sopat com he pogut en a penes 15 minuts i he retornat a fer més deures. Enviar-te aquesta carta em suposa una mena de relax i de desfogar-se contant-te tot el que m'ocorre.

(Font: pàgina 20)

No et parlaré del prostíbul o del que ocorre amb els teus amics, ja que no me'n recorde molt bé i ara no estic per a pensar. Per cert gràcies per corregir les faltes que de segur que en tindrà un fum.

(No patisques, jo les corregisc sense cap problema). Començaré pel principi. Avui m'he alçat a les 7:50 perquè a mon pare li ha pegat la gracieta de despertar-me 10 minutets abans i això altera el meu somni de manera que no he pogut acabar de somiar els 10 minuts que em quedaven i m'he quedat amb les ganes de saber què em passava al final del somni perquè aquest era de ben interessant.

(Joël, a tu et passa de tot, però no li demanes a ton pare danys i perjudicis).

Estava a un poblat situat als peus d'una muntanyeta custodiada per un castell i estàvem fent una reunió amb Lluna unes amigues de Lluna i uns amics meus i resulta que (jo tinc una obsessió molt forta amb els nazis) que passaven per ahí una banda d'ultrasur amb banderes Nacional Socialistes i amb l'esvàstica, i banderes d'Espanya amb símbols feixistes i racistes, i més coses que no me'n recorde, el cas és que jo li dic al meu amic que és molt radical que no els diga res i per art de màgia jo em trobe a les mans una bandera republicana. La guarde per a què no la vegin i vinguen a matar-nos però no sé com la trac i li l'ensenye, i comence a córrer, m'amague i mon pare em desperta. CAGADA! Jo volia saber si moria o els matava jo com en altres somnis.

Bo m'he cabrejat amb ell i li he dit que no anava a l'escola però de sobte el saber que anava a tindre Ètica i veuria algun comentari teu, doncs ... m'ha alegrat el dia. Bo, no tot el dia, només un poquet. Jo després de desdejunar estava preparant-me la motxilla i mon pare m'ha ficat moltes presses i jo, és clar, he cedit. el cas és que hem eixit 3 minuts tard i mon pare m'ha pegat un puro. Quan s'ha calmat i ens ha deixat a l'escola molt prompte he començat a llegir. M'he evadit en la lectura. (Que pesat se m'està fent, acurtaré, Marea!). Una de les coses més importants és la classe de Castellà .. que dir .. un avorriment .. uff .. impresentable i tristíssim.. i és clar, després de dinar m'ha entrat modorra.. i a la classe de Mates doncs m'ha faltat molt poc per adormir-me.

Després he anat a entrenar i el meu entrenador s'ha tornat a cabrejar amb mi i m'ha dit que sóc molt gos i jo m'he cabrejat. però se m'ha passat. Després de l'entrenament he anat al dentista i s'ha acabat el dia. Bo, no s'ha acabat, estic escrivint-te un mail i parlant per telèfon a la vegada. (Joël, ets molt atrevit, podries caure, i a més és una despesa ecològica doble).

A part d'això volia dir-te que hi ha un grup de música que es diu igual que tu.. he! He! Però són molt vellets ja. Bo, no molt vellets però sí amb 40 anys ja ben madurets. (Un grup de música que es diu Marea! Jo vull tocar amb ells. On habiten?)

Com ja sabràs estic d'acord amb tu en alguns aspectes però sobretot en el maltractament de la dona i la violència masculista. (Sí, Joël, sí. Com m'agradaria estar demà ... -uf, ja són les 11:25- al Parlament i després d'aplaudir per la vida de 36 mariners demanar-li a Zapatero que no moren 36 dones més). Em sembla brutal el tracte a la dona però el que més brutal em pareix és que se la tracte com un objecte i si fa alguna cosa mal se li pegue, inclús se la mate. Jo a la meua amiga no li pegue sinó que li faig reflexionar sobre el que ocorre però ella de vegades reacciona i de vegades no. Però jo no puc fer res perquè és la seua vida i és lliure de fer el que vulga.

Bo, no he creat massa polèmica perquè estic molt cansat. Ja et contaré alguna cosa més perquè et tinc preparada una sorpresa, he! He! .. que ni pintada. de la qual podries treure material per a fer-nos. Bo, m'acomia de ja. Que tinguis una càlida nit junt al teu osset de gominola fluorescent! Atentament: JOËL!

Pintada a un carrer de Massanassa. Posa: “Ací no lladrem Cacala” (Foto: Marea Baixa i Siurana, 2009).

(Font: pàgina 21)

Uf, Joël, ha passat una setmana, ja som una setmana més carrosses. En realitat ja no sé què contestar-te perquè t'he interromput la carta moltes voltes. Ah, sí, el somni. Jo crec que quan veges a ton pare li has de donar un abraç fort i dir-li: “Gràcies, pare, gràcies per haver-me despertat 10 minuts abans l'altre dia”. Joël, saps com acabava el somni? Doncs comenceu a barallar-vos i en això hi ha terratrèmol acompanyat d'una erupció volcànica. Sabràs que aquests 2 fenòmens de la natura moltes voltes van acompanyats. Aleshores tu queies al terra i mentre agonitzaves un feixista et queia al damunt amb eixa esvàstica que havies vist abans i la bandera espanyola. Tu entenes que eren els darrers minuts de ta vida però no podies fer res, et tocava compartir-los amb ell. Comprends? Vés a buscar ton pare i li dónes les gràcies.

Heu pensat alguna volta que la mort moltes vegades arriba inesperadament? Heu pensat que no sempre es poden compartir els darrers instants amb les persones que us estimeu? Per això jo visc la vida intensament, que no vol dir desenfrenadament, i m'estime molt la gent que m'estime.

Bo, com no tinc cap foto de volcans us pose una foto d'una pintada feixista. Per què és feixista? Per cert, a veure si us animeu a escriure. No he comptat quantes cartes he rebut però crec que no arribaran a la desena. Ja parle amb Emili perquè us deixi més dies per enviar-les. Joël, fes propaganda, explica que relaxa molt això d'escriure cartes nocturnament insistents en dies sense vent.

Hola Marea! Sóc Àngela una alumna de 4 d'ESO de l'Escola les Carolines. T'escrivia per a dir-te que el nostre professor Emili ens parla molt de tu, inclús, treballem el material d'Ètica en relació a tu, aprenem comentant les situacions en que t'has trobat al llarg de la teva vida i en com les has resolt. La darrera classe vam estar parlant sobre el teu amic Eleuteri, que no estava d'acord en què una xiqueta de 9 anys avortara, per les seues creences religioses. M'agradà molt com vas introduir eixa mateixa situació com si li passara al teu amic, la veritat, gràcies a açò vam obrir a la classe un debat molt interessant sobre l'església i la religió. Jo em vaig deixar endur per l'emoció i sense voler, en un moment, vaig menysprear la gent religiosa. Vaig demanar perdó per si havia ferit el cor d'algú. Jo he pogut arribar a una conclusió, encara que alguns companys es van posar a barallar-se pels seus ideals, és que les religions estan bé sempre que no s'involucrin en la vida personal d'una persona, ni es violen les declaracions dels drets humans. Per exemple, en el cas de l'avortament pense que cadascuna és lliure de fer el que vulgui, ja siga avortar o no, aleshores pense que l'església no hauria de dir que aquesta llei s'abolira. Açò és tot el que et volia comentar, també el que em sorprén molt de tu és com sent tan jove saps tan bé els valors que son correctes i els que no. Adéu Marea i gràcies per llegir la meua carta.

Àngela, saps una cosa? El meu treball és molt avorrit, molt avorrit, molt avorrit. De vegades no únicament això. Ja us he contat que he de lluitar contra el masclisme, que he de dissimular i no enviar a pastar fang a un xic que em dóna una propina i a més se'm queda mirant les mamelles. Bo, tu ets dona i de segur hauràs patit

alguna situació desagradable amb xics/homes. Bo, et conte tot açò perquè quan passes moltes hores en un treball gens gratificant et quedes amb ganes de fer alguna cosa que t'emocione. Per això farà 13 mesos un dia que estava parlant amb Emili, bo, ell em contava totes les coses que feia en classe, com s'ho passava de bé, i sobretot que fent les coses que fa ell es realitza. Emili té molta sort perquè li agrada el seu treball i no en tots els treballs et pots realitzar. Bo, també he de dir que Emili em conta totes les brutalitats que li toca viure a un mestre i la veritat és que eixa paraula de 5 síl·labes, paciència és realment inimaginable per a la gent que no som de l'ensenyament. I això, un dia m'emocionà tant el món de l'ensenyament amb les paraules d'Emili que li vaig proposar poder entrar en eix món sense haver estudiat cap carrera. Bo, Àngela, ja li he dit a Joël que m'enrotlle més que les finestres. El que pretenia dir-te és que m'emociona elaborar aquests materials però quan tu comentes que els materials inciten a fer debats interessants, a traure conclusions, aleshores ja me'n vaig al llit més contenta.

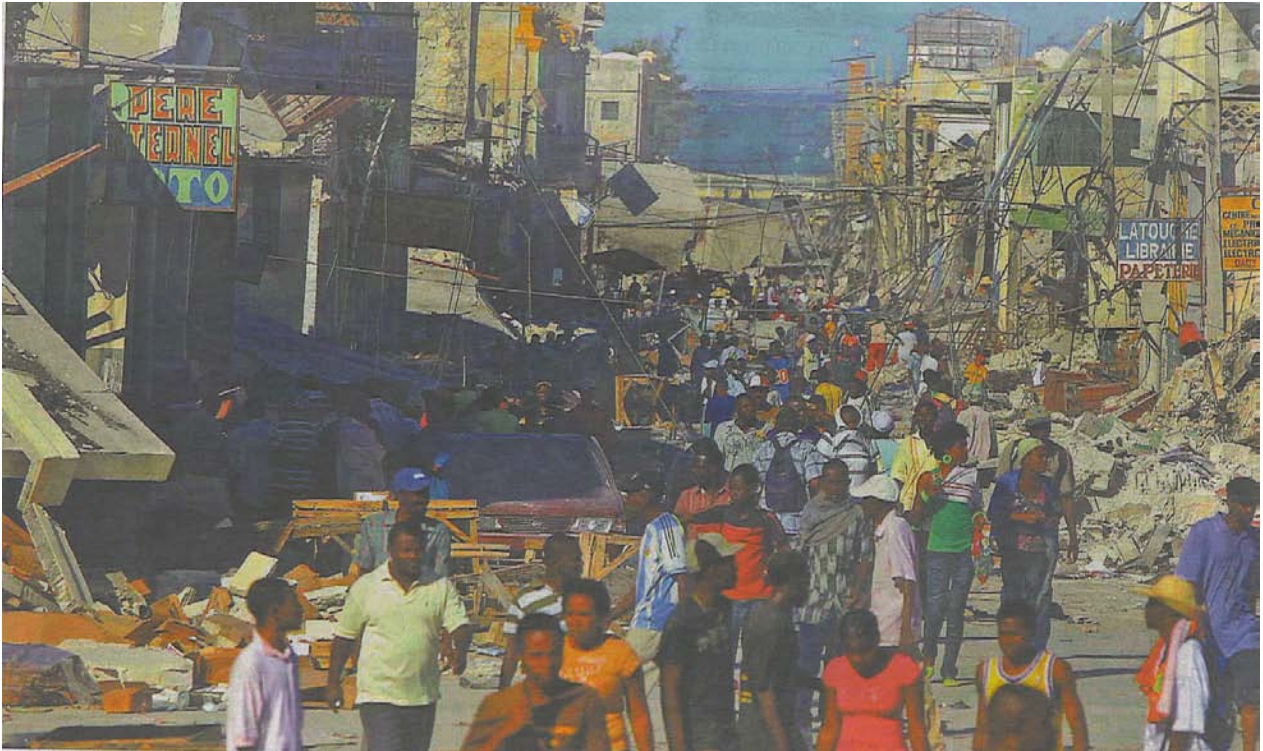

Cotxes xafats pel terratrèmol. (Font: *Público*, 15.I.10. p. 3).

HAITÍ CAPITAL PORT-AU-PRINCE /44/

(16.I.10, 14 hores i alguns segons) La brutalitat inunda l'instant, la voracitat de conats rebenta l'esclat. Els crits nocturnals o matinals de persones sepultades entre els enderrocs del terratrèmol travessen l'oceà i són audibles per la Nit des de les costes europees. Sort que ara ja no creiem que ha estat un càstig celestial. Un terratrèmol en grau 7 segons l'escala de Richter arrasà Port-au-Prince dimarts passat, tot just mentre parlàveu de la Cimera del Clima a classe, exactament el 12 de gener del 2010. M'he comprat molts diaris però no trobe l'hora exacta del terratrèmol, a veure si investigueu i me la passeu.

Habitants de l'Haití posterratremoler deambulant. (Font: *El País*, 15.I.10, p. 2).

Us recorde que l'hipocentre és el focus sísmic, el punt interior de la Terra on es produeix el moviment de les plaques tectòniques. L'epicentre és el punt de la superfície on es rep l'impacte del terratrèmol. Es fa difícil computar les mortes. Segons els diferents còmputos van des de 50.000 a 140.000. 250.000 persones estan ferides. Alex Larsen, ministre de Salut d'Haití parlava d'1'5 milions de persones sense sostre. L'Oficina de coordinació d'Assumptes Humanitaris de l'ONU parla del 10% de les cases destruïdes a Port-au-Prince. En alguns llocs de la capital la destrucció arriba al 50%. La comunitat internacional ha ofert 268'5 milions de dòlars, l'ONU diu que farà una crida per recol·lectar-ne 560.

(Font: pàgina 33)

Una dona inundada de dolor a un hospital improvisat haitià. (Font: l'he perduda, no podeu imaginar el caos que és escanejar tantes fotos de diferents diaris de diferents dies de diferents pàgines. Si la trobe us la posaré, si no la trobe ja em fareu visites a la presó).

El bisbe de Donostia, que ja el coneixeu un poc, José Ignacio Munilla, ha dit: “Existeixen mals majors que aquells que els que eixos pobres d'Haití estan sofrint aquests dies”. I sobre les víctimes mortals digué: “Déu els ha promés felicitat eterna”. “Calcule -diu Marea Baixa i Siurana- que al cel aniran aquests dies de cap amb tanta feina. No estaria de menys, amb tant d'atur com hi ha al 3r planeta del Sistema Solar, que el cel contractara humans que durant el dia pogueren treballar i de vesprada retornar al planeta del Canvi Climàtic”.

Tarno Joveer, treballador estonià de l'ONU, és rescatat després de 40 hores entre els enderroc de la seu de l'organisme. (Font: *El País*, 15.I.10, p. 6. Foto: AFP). Ah! No me'n vaig a la presó. La foto anterior és de *Público*, 15.I.10, p. 4. Foto: Logan Abassi/EFE).

La població està patint molt: han desaparegut els hospitals, la gent ha de dormir al ras perquè els edificis que no han caigut són perillosos, hi ha hagut més de 20 rèpliques del terratrèmol, això vol dir que allò que no ha caigut pot caure en qualsevol instant. Podeu imaginar la dificultat d'aconseguir menjar i aigua. Un altre problema és el saqueig, la situació de caos el propicia. També cal indicar que l'ajuda humanitària està començant a arribar a l'aeroport de Port-au-Prince però la infraestructura de carreteres està desfeta i les ajudes no han pogut començar a repartir-se. A la pàgina web d'una emissora de ràdio avisen de què hi ha risc de què es perga l'ajuda internacional si no hi ha una bona coordinació local. El carburant comença a escassejar, els generadors estan deixant de funcionar, un mòbil és difícil de carregar. La impotència dels supervivents creix a cada moment. És impossible trobar qualsevol producte a la capital d'Haití encara que pagues amb diners. El caos ho inunda tot. Cal recordar que Haití és el país més pobre d'Amèrica, ara és el més ultrapobre d'Amèrica.

(Font: pàgina 34)

UN CONTE INESPERAT /98/

(18.II.10) Hola, Marea! Ací t'envie un conte que vaig escriure i que ha agradat molt. La professora de valencià va manar-nos escriure un conte políticament correcte transformant un dels clàssics. Espere que t'agradi i que gaudisques de llegir-lo tant com vaig disfrutar jo a l'escriure'l.

(27.II.10) Hola! Sóc Marea. Això és molt emocionant, no sé qui ets i de sobte m'envies un conte superprecios, ultrameravellós, megacoeducatiu i antimasclista, és a dir, com cal. Amb el teu permís el posaré en el material que estem treballant en 4t de Secundària de l'Escola Les Carolines, i a més, com mantinc relació epistolar amb l'alumnat de l'any passat, doncs també l'enviaré a ells/ells. Això de tothom/totdon està molt graciós. Amb el teu permís et corregiré algunes faltes. Què estàs estudiant? Besos i caramels de conats. Marea.

(3.III.10) Ha-ha-ha! És veritat, t'explique qui sóc: el meu nom és Talia, sóc cosina d'una exalumna de Les Carolines i d'una alumna que està a quart d'ESO, com jo. Vaig estar a l'Escola d'Estiu de Les Carolines i va ser una bonika experiència. M'alegra que t'haja agradat el conte i tens el meu permís per a utilitzar-lo. Bo, ja m'informes de les reaccions de la gent davant el meu conte.

LA BLANCA NEU

Totes i tots coneixem la Blanca neu, aqueixa bella xicona, de pell pàl·lida i cabells negres com el carbó. Però el que no coneix tothom ni totdon és la vertadera història d'aquest personatge que hui en dia és una dona que passa la trentena i té més de tres arrugues al rostre.

Bo començaré:

La Blanca neu era una xiqueta molt bonica que vivia en el palau del seu pare. No obstant això, el seu pare no hi era amb ella ja que va morir en una de les festes que se celebraven al palau.

La noia vivia amb la seua madrastra que en realitat era un home. La madrastra a pesar d'haver-se sotmés a diversos tractaments per tal de semblar una dona, semblava un transsexual a qui faltaven molts anys de tractament per assemblar-se a una verdadera dona.

Blanca neu era envejada per la seua madrastra i un dia que estava al bosc arreplegant mostres de l'aigua del riu (resulta que volia denunciar l'alta contaminació que havia al bosc) va aparèixer un home amb un bisturí i va dir-li : -Sóc de Corporación Dermoestética i estic ací per a canviar la teua cara.

Aleshores la xica va dir-li: -Qui t'envia?

-La dona amb qui vius, vol que et faça lletja perquè la seua bellesa destaque sobre tu.

Aleshores la Blanca neu que era molt llesta va dir-li: -D'acord ara vaig amb tu però abans t'importaria dir-me de quin color exacte és l'aigua d'aquest riu?

Quan l'home va abocar-se la Blanca neu va espantar-lo i aquest va caure dins del riu amb la sort de donar-se amb una pedra i quedar inconscient anant riu avall.

La xica va pensar què podria fer i va arribar a una conclusió: no tornaria al palau amb la persona que a punt havia estat de costar-li el rostre, aniria a viure a la casa okupa que hi havia al bosc.

Després de caminar durant set minuts exactes va arribar al "kaseró" i va tocar a la porta. Acte i seguit va obrir-li la porta una xica lletja lletja lletja, però amb un somriure càlid, i quan va parlar-li la Blanca neu va saber que aquella era la veu més bonica del món:

-Hola encant, que t'has perdut?

-Eh! Am! Eh! A la Blanca neu li costava parlar, el cor li anava a mil per hora i va sentir una calor per tot el cos, aquella xica del somriure dolç i la veu bonica li atreia d'una manera indescriptible.

-En realitat m'agradaria viure amb vosaltres.

Des d'aquell dia la Blanca Neu va instal·lar-se com a una okupa més al bosc, hi conviuen 7 persones en total, de tots els continents.

Aquell grapat de gent era la família que la Blanca neu necessitava, família afectiva amb la qual compartia expedicions pel bosc, xarrades, tallers i moments romàntics, sí, sí, el que esteu imaginant, la Blanca neu i la xica que li havia obert la porta a la seua nova llar estaven enamorades, s'agradaven i gaudien de la lluna totes les nits, es banyaven nues al riu (després d'aconseguir que el polígon industrial que es trobava a 1 km del bosc no el contaminés), eren lliures, tan lliures que la Blanca neu va començar a ficar-se morena, molt morena de pell, el Sol va lliurar-la del mite de la blancor eterna i els seus cabells negres van acabar sent rastes llarguíssimes.

I allà segueix la Blanca neu amb la seua estimada, amb la seua família afectiva multicolor i amb els seus cultius de tomaques, encisams i alguna que altra herba legalitzada pels arbres.

Talia Bohoyo Banyuls. Febrer del 2010

(Font: pàgina 78)

Que bonic, Talia! Que preciós! És que ho té tot: el llenguatge coeducatiu, la crítica capitalista al sistema amb la kasa okupa, el dret a una sexualitat lliure que no siga la que marca la societat o l'església catolitzant, la crítica ecològica amb el problema de què estem carregant-nos el món, la crítica al cos perfecte i estàndard que obliga mediàticament la societat, el trencament del concepte de bellesa i de la dona que s'entrega a l'home. Ah! I al final parles de l'herba legalitzada. Si vols aprofitem per comentar un poc el tema de drogues en la nostra societat. Tenim una societat molt cínica, molt hipòcrita, és a dir, unes drogues les legalitza i es poden publicitar o inclús donen prestigi mentre que altres estan perseguides i qui les practica és vist/és vista com una persona que fa coses molt dolentes. Què opinaríeu d'aquest anunci? Porros la Providència! S'enfadaria l'església. Recordeu aquell amic religiós de Morella que tinc. Ell em diu: "La Providencia es el cuidado amoroso con que Dios cuida y conserva las cosas y especialmente las personas". Un dia li vaig parlar de Porros la Providència i s'enfadà moltíssim. "Marea ets una irreverent". "I què em dius de cervesa San Miguel?" li vaig dir jo. "Ha fet l'església alguna denúncia contra aquesta multinacional del botelló, dels

bars o de la llar?”. No sé si enteneu la jugada. Bo, Talia, jo estic d'acord amb tu en què les drogues caldria legalitzar-les, però al mateix temps estic contra les drogues i per tant crec que allò que caldria és eradicar-les, com la prostitució, ho recordeu. Fa molt de temps, quan érem més joves, us vaig dir que havia assistit a una conferència sobre la prostitució molt interessant, i per cert, no he continuat transcrivint-vos-la. Aleshores pense que en principi caldria posar a totes les drogues al mateix nivell, quan parle de totes vull dir les legalitzades -beguda i tabac- i les il·legalitzades -estupefacients i altres-. Totes les drogues maten -de forma real- o perjudiquen l'organisme, és com una destralt que dia a dia va perforant. És cert que unes són molt brutals i unes altres molt llaies. I jo em pregunte, per què la gent es llança a la droga? Per què es bufa un dia de falles, es fa uns porros o pren coses més contundents? És perquè no li agrada el present que viu? És per evadir-se? Per què no busca una altra alternativa? Un pastís, un passeig per la mar. Ho fa un dia i dos, i no passa res, però el dia 25 ja és addicta, el dia 50 està molt nerviosa i s'ha quedat sense diners, el dia 100 intimida i furta per aconseguir allò imprescindible, el dia 400 doncs, això, s'ha acabat. Bo, disculpa Talia, un conte tan bonic i jo parlant de drogues desbocades. Besos i arracades.

(Font: pàgina 79)

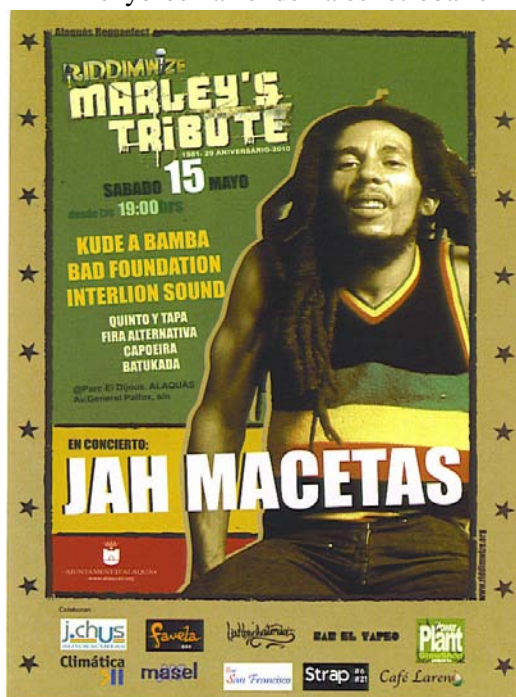

Un regal d'Almudena. (Foto: Marea Baixa i Siurana, 2010).

MÀQUINA D'ESCRIURE /116/

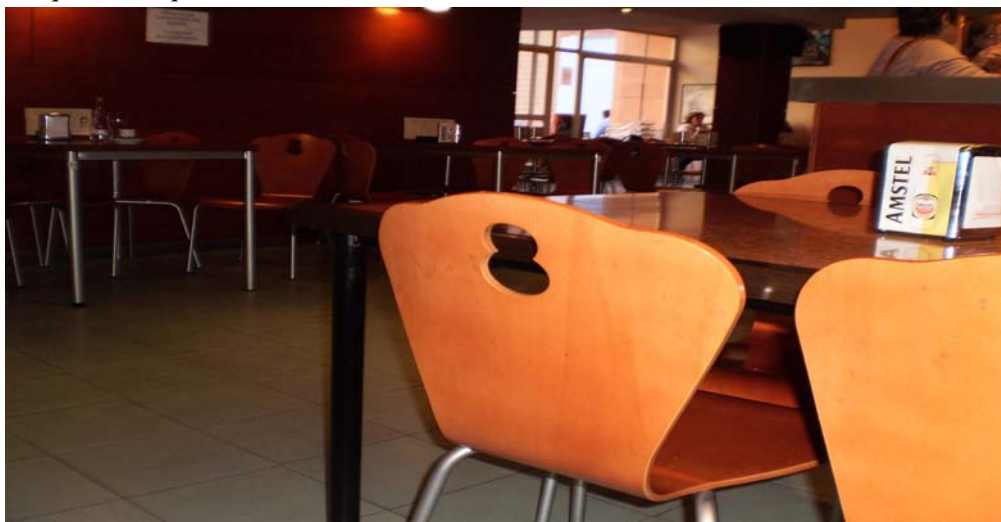
M'agrada el passat, m'entusiasme el present, desitge el futur. Voldria comprar-me una màquina d'escriure, aturar el temps, mirar el matí amb l'ansiosa tonalitat dels meus ulls o viure a la selva antull. Ara -7 hores i 3 minuts matinals- vull acabar el capítol per crear-vos ansietat. Recordeu el Petit Príncep? Com era la història? Coneix a un animal i què passava? Se n'anava per crear enyor i no sé què li deia. L'animal passaria tota la Nit enyorós i a l'endemà es retrobarien entre amor.

Per cert, em diu Emili que aquest divendres a les 5 quan se n'anaren els autobusos de l'Escola Joël el va invitar a un concert i li donà la informació. Us he escanejat el fullet de propaganda. Emili li digué que no podria anar perquè havia de corregir 21 controls de 2n, preparar classes, tenia també un fill i una campanya, també havia quedat amb Marea -que sóc jo-. Com Emili conta moltes mentides Joël no s'ho cregué, però era veritat. Joël insistí però Emili li ho posà difícil. Era veritat que havíem quedat. Emili m'havia dit que s'aveïnava un cap de setmana molt trist, anaven a tancar els minicines Albatros eternament. Volia quedar amb mi per reviure el lloc on ens vam conèixer. Va ser a la cafeteria de l'Albatros. Ell havia eixit de veure una pel·lícula, la mateixa que jo. A ell li sorgí un problema greu, sabeu que és poeta i volia escriure un poema sobre la pel·li que havia vist però no portava boli. Me'l demanà. Jo vaig mirar amb quina emoció escrivia i quan me'l tornà i em digué "gràcies" jo li vaig dir. "No sé què has escrit però de segur és molt bell". Em llegí el poema. Bo, tornem al present, havíem quedat dissabte però de sobte a les 12 de la Nit de divendres pegué un crit. Ah! Si demà me'n vaig a Morella, es casen la Joana i l'Andrea. El telèfon, el trac del llit, li dic que disculpe eternament. Un casament? I per què no viuen juntes sense casar-se? És més ecològic, no hi ha convit, no s'utilitza el cotxe. Emili,

que tu també et cases, eh! Val, val,, tens raó, però no vaig fer sol de mel. Bo, doncs aniré a soles als Albatros o amb la meua companya. Diumenge jo estava a Morella i em sentia un poc trista pel que li havia fet a Emili. El vaig trucar, ell és molt nostàlgic, ja el coneixeu. Li vaig dir que podríem anar als Albatros dilluns, encara que ja estigueren tancats i fer una foto. "Bo, dilluns treballo fins a tard, tinc claustre de Preavaluació". Bo, quedem dimarts de vesprada per fer les fotos i anem als ex-Albatros però no podem entrar dins, oh, que trist! La vida és dura, la història passa i no podem anar a buscar-la i dir, eh, eh, retrocedeix un poc, que vull veure una pel·li més". Plim! "Estimades radioients ací s'acaba el capítol 116 de la telenovel·la *La circumferència i el guineu*.

Bo, doncs, demà, Paula, les fotos i qui no dorma aquesta Nit, doncs, a fer poesia o a escriure un correu a Abe i Jeroni per dir que rectifiquen l'àrea de la circumferència. Besos en essència.

Cafeteria dels Albatros. Ens coneguérem a la taula que està en primer pla. Dissabte a les 10 de la Nit Emili ja m'havia enviat la foto i estava un poc enfadat. Joana i Andrea ja s'havien casat. (Foto: Emili Olmos i Pasqual, 2010).

(Font: pàgina 103)

Marea a la porta dels cinemes ex-Albatros. (Foto: Emili Olmos i Pasqual, 2010).

Marea i Pau Garbí. (Foto: Emili Olmos i Pasqual, 2010).

Marea i Emili a la porta dels ex-Albatros el 18 de maig del 2010 a les 6:05 de la vesprada. (Foto: Pau Garbí Alfaro i Olmos).

La classe de 4t de Secundària de festa, vull dir en la classe d'Ètica mirant les fotos de Marea. (Foto: Emili Olmos, 2010)